

taller de creació

EL MEU PRIMER DIA A LA UNIVERSITAT

Jaume Puig és advocat i escriptor. També ha fet de músic, empleat de ferreteria, fotògraf, escorta d'un comandant, gestor cultural i cooperant a l'Índia. Com a escriptor ha publicat la novel·la *Momssen* (A Contravent, 2011), contes en llibres col·lectius i articles literaris en diverses revistes.

Rupes Tarpeia 1980

Hòstia merda. Ja té nassos la cosa, precisament avui m'havia de venir. Quina merda més gran. Segur que han estat els nervis, perquè no em tocava. Quinze... vint-i-tres... què va, faltava una setmana. Quin campus més gris, sort que no és cosa meva tenir cura d'aquesta gespa eixuta. *Camara-da, camarada! Un estudiantet? El libro rojo, camarada.* I què coi deu ser aquest llibret amb cobertes de plàstic vermell? *El libro rojo de Mao, mil pelas, camarada.* Au va, infeliç, a prendre pel cul! I jo sense calces de recanvi, si em baixa gaire patiré... Facultat de Dret. A mi em toca el segon pis. En Pasqual m'ho ha dit molt clar: el primer dia tot sembla més difícil. No toquis les parets amb grafitis, no són cosa teva. Són un llibre mal escrit. *La hierba no se pisa, se fuma.* La Universitat Autònoma és una gàbia d'hàmsters, les pintades et guiaran i t'estalviaran de fer voltes i més voltes per no anar enlloc. *El reformisme és utòpic en l'estratègia i oportunista en la tàctica.* Desenes de puntes de cigarret entapissen el terra, esclafades sota els peus d'aquests barbamecs que xerrotegen sense

descans. Enfosqueixen el paviment, i aquest paviment sí que és meu! *Triturar el centrismo es triturar el capitalismo.* I el poca-solta descansa la planta del seu sabatot dret sobre la paret blanca. Les parets blanques també són meves! *Ui dona, com et poses, no n'hi ha per tant.* Imbècil, només li he dit imbècil i que embruti la paret del menjador de sa mare. *Descordevos el cervell tan sovint com la bragueta.* En Pasqual també m'ha dit que a la Facultat de Dret hi estaré bé. Jo, que no havia estat mai abans en una universitat, pensava que els cadells dels futurs advocats, jutges i fiscals serien poc menys que aristòcrates refinats. El pijam del pijam, vaja. I tot el que veig en aquests passadissos és brutícia i una legió sorollosa d'afaitapobres. *Ducados.* Encenc l'onzè del dia, el necessito molt. Tot comença garlant sense parar i acaba igual que va començar: garlant i sense fer mai res que pagui la pena. *Dret romà. Existeixen esclaus amb amo, i n'hi ha que no en tenen: servi sine domino.* Afortunadament sospiren pel futbol. Surten els de primer curs i són tants que emplen el passadís, de gom a gom.

> **Il·lustracions:** **Laura Reixach**, il·lustradora i pintora, ha realitzat diverses exposicions, tant individuals com col·lectives. Ha publicat diversos àlbums il·lustrats, entre ells *El viatge d'en Vintcèntims*, *En Ceba i en Pebre*, *Simó el talp*, *Kiko, el perro que no podia ladrar*, *Adabela, una zombie ultratecnolozada*, *No et desanimis*, *Faré un munt d'amics*, *Cada cosa al seu lloc*, etc. Ha estat seleccionada a la quarta Biennial de Girona (2006) i al 29è premi de Pintura Vila de Cambrils (2009). Per conèixer més de la seva obra: www.laurareixach.blogspot.com

Tot és aigua que plou sobre mullat, i si el terra estava brut, ara acabarà de quedar fastigós. A la tercera porta a mà dreta —seguint les indicacions d'en Pasqual— hi trobo les eines: galleda, escombra, draps, aspiradora i tota mena d'ampolles amb productes químics perfumats. He de començar pels despatxos i, quan els últims estudiants marxïn, faré les aules i els passadissos. La universitat, aquest capvespre, no em sembla gaire diferent d'una llar d'infants. Fins diria que sento el rastre de culs cagats.

Jaume Puig

Mariona Iribarren (Sabadell, 1986). Establerta a l'Empordà. Llicenciada en història de l'art, amant de les arts i del paisatge. D'ençà d'unes entrevistes amb Palau i Fabre l'any 2006, ha anat publicant alguns articles sobre literatura, art, patrimoni... Ara teixeix la trama de la seva tesina recorrent el Baix Ter en bicicleta, i visitant els artistes de la zona.

El meu primer dia a la universitat

Una llosa ben ampla i pesant va caure sobre meu. Déu meu, però què hi fèiem tots allà? No podia creure tanta absurditat. Allò havien de ser els anys gloriosos de la vida de l'estudiant? Jo només veia hores buides escoltant aquells que només s'escoltaven a si mateixos, recitant programes obsolets, entre un públic sense cap mena de passió que feia córrer el temps rumiant en altres coses, mentre esperava les escapades furtives al bar on fumaven cigarretes que emmascaraven la gratuïtat de les converses.

Va obrir-se per fi la finestra al món. Calia veure, conèixer, escoltar, embeure's de tot, esbatanar portes, esventrar prejudicis. Fer preguntes, posar-se en acció, flexibilitzar el cos, dilatar la mirada, sortir al carrer, expressar-se sense por..., submergir-se de ple en tot aquest món adult que cada vegada era més a l'abast.